

MARCEL·LÍ  
BORRELL



# Màgia potàgia

## DONCS AIXÒ

Amb exultant joia infantil, l'inefable Ajuntament de la ciutat de Lleida destil·lava un eslògan pretesament poètic, per celebrar, suposo, les festes. nadalenques. *'Lleida. On la boira fa la màgia'*, resa la parida. I quin és aquesta màgia? La potàgia? Enllà de calar-te de fred fins els ossos, de nebulosa malifeta asfixiant per a bronquis delicats, la boira és humitat perlada, infinitesimal. Que entela els ulls i sovint (pel que es veu), també els enteniments. Emboira-ments. Viure al pla de Lleida on la boira t'envela, res té a veure en fer-ho a l'Empordà on la tramuntana el cap enravana. O al Delta on el mestral et destraleja. Tòt aquest rotllo supra-atmosfèric

ve a tomb per aclarir que la ditxosa boira humiteja la Seu Vella, millor dit, el seu turonet, que s'enfonsa i s'esmicola. La Llengua de Serp del baluard ha fet figa, flonja bocaterrosa, ¿per obra i gràcia de la màgia boirosa? Potser sí, potser no. En qualsevol cas, no crec que ajudi massa. Ben mirat, el turó no deixaria de ser el tortell pastisser i la Seu Vella, la guinda, la decoració zenital i fal·luscràtica. Perdonin-me vostès, ¿l'Ou de la Mona de Pasqua? En fi, tot és qüestió de fer volar la imaginació i no tallar-se un pèl. Sí? Així, proposaria que la Màgica Boira Lleidatana optés a Patrimoni Atmosfèric Mundial de la Humanitat. Màgia potàgia.